

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

منبع: دموکراسی مردم، نشریه حزب کمونیست هند (مارکسیست)

فرستنده: عثمان حیدری

۰۱ جولای ۲۰۲۰

درگیری هند-چین

درگیری در دره رود گالوان که به مرگ ۲۰ سرباز هندی، از جمله افسر فرمانده هنگ ۱۶ بیهار انجامید، به طرز قابل درکی خشم مردم هند را برانگیخته است. حادثه که پس از ملاقات ۶ جون فرماندهان ارشد نظامی دو طرف که در آن پیرامون دستیابی به تنش زدائی و متارکه در نقاط گوناگون «خط کنترول موجود» (Line of Actual Control) توافق نمودند رخ داد، تکان دهنده و درخور سرزنش است. هنوز مجهولات زیادی درباره شرایطی که به درگیری های فیزیکی بین سربازان هندی و چینی در شب ۱۵ جون انجامید، وجود دارد. دولت هیچ کاری برای روشن نمودن موضوعات نکرده است.

در اجلاس همه جانبه در ۱۹ جون، همه احزاب تکرار کردند که کشور در مواجهه با این شرایط متحد است. اما این بدین معنی نیست که درباره کل حادثه درگیری بین سربازان چینی و هندی در اطراف «خط کنترول موجود» در لداخ و پاسخ ما هیچ پرسشی نباید مطرح نمود. این ها به بررسی دقیق و درس گیری نیاز دارند. تنها این به دولت و کشور برای یافتن راهی به جلو کمک خواهد کرد.

وزرای خارجه هند و چین در ۱۷ جون مذاکرات تلیفونی داشتند. آن ها پس از تکرار مواضع هر طرف، نتیجه گرفتند که «به وضعیت کلی به شیوه ای مسؤولانه برخورد خواهد شد و دو طرف تفاهم ۶ جون پیرامون متارکه را صادقانه اجراء خواهند نمود.» به علاوه، «دو طرف هیچ اقدامی برای تشدید موضوعات انجام نخواهد داد و به جای آن صلح و آرامش

را براساس توافق‌ها و پروتکل‌های دوجانبه تصمیم خواهند نمود.» این رویکردی بود که در اجلاس همه‌جانبه مورد حمایت حزب کمونیست هند (مارکسیست) قرار گرفت.

در این بستر، فریادهای برتری‌طلبانه برای انتقام و تلافی‌جویی می‌توانند کاملاً نادیده گرفته شوند. هیچ شخص منطقی، با هر گرایش سیاسی که باشد، نمی‌تواند از چنین پاسخ غیرواقعی و ناپخته‌ای حمایت کند.

دیگرانی وجود دارند که ادعا می‌کنند همه توافق‌نامه‌های پیشین با چین برای حفظ صلح و آرامش در مرز زاید شده‌اند. یکسری توافق‌نامه پیرامون مدیریت موضوعات مرزی در «خط کنترل موجود» وجود دارد، که با توافق‌نامه ۱۹۹۳ برای «حفظ صلح و آرامش در امتداد خط کنترل موجود مناطق مرزی هند-چین» آغاز شد. متعاقباً، در ۱۹۹۶، ۲۰۰۵، ۲۰۱۳ و ۲۰۱۵ تحت دولت‌های متوالی هند، از جمله دولت‌های «کنگره» و «حزب بهاراتیا جاناتا» توافق‌نامه‌های بیشتری به امضاء رسید. این توافق‌نامه‌ها و سازوکارهای مشخص شده در آن‌ها برای برخورد به اختلافات و درگیری‌هایی بود که به حفظ صلح در بلندی‌های هیمالیا کمک کرد. آخرین درگیری همراه با تلفات ۴۵ سال پیش در ۱۹۷۵ بوده است. نادیده گرفتن سرسری همه این تلاش‌ها اشتباه خواهد بود. بالعکس، چیزی که لازم است این است که بر روی این توافق‌نامه‌ها به یک توافق جدید رسید.

راه پیش رو دو بخش دارد: نخست- بی‌درنگ، مذاکرات برای تنش‌زدایی تاکتیکی و متارکه در امتداد «خط کنترل موجود» باید دنبال شوند. ملاقات در سطح سپهبد‌ها در ۲۲ جون در مولدو یک گام به جلو در این چهارچوب بود. اما مذاکرات فقط در سطح نظامی، کار نخواهند کرد. یک ابتکار سطح بالا در سطوح دیپلماتیک و سیاسی برای آغاز مذاکره‌ها لازم است. اما، این به یک رویکرد ستراتیژیک کاملاً روشن نیاز دارد.

وضعیت بن‌بست در لداخ از سوی بسیاری از تحلیل‌گران به مثابه قصد چین برای بلعیدن قلمرو هند با استفاده از تاکتیک‌های «برش سالامی» (salami-slice) (همچون بریدن لایه لایه سالامی) دیده می‌شود. اما دیدن این به مثابه ربودن صرف قلمرو کافی نخواهد بود. دلایل ژرف‌تری برای این بلوها در مرز وجود دارد. فراتر از درگیری‌های مرتبط با «خط کنترل موجود» عوامل ژئوپلیتیک وجود دارند. در سطح مقدماتی‌تر درجه‌ای از بی‌اعتمادی و سوءظن در روابط دوجانبه بین هند و چین به وجود آمده است.

صرف‌نظر از اقدامات فاحش از سوی چین، مواضع اتخاذ شده از سوی دولت هند نیز در ایجاد چنین وضعیتی سهیم بوده‌اند. گام‌ها برای از بین بردن دولت کشمیر و جامو و تقسیم آن به دو بخش جامو و کشمیر و لداخ که از مرکز اداره می‌شوند، پی‌آمدهای بیرونی داشته است. چین این را از نقطه نظر خود نگاه کرد. دولت چین دو بار در اعتراض به دولت هند گفت که این برای چین به معنای تغییر یک توافق‌نامه اداری است که بر منطقه‌ای که چین بر آن ادعا دارد، تأثیر می‌گذارد. اما دولت هند، حتا زمانی که چین این موضع را در یک جلسه غیررسمی شورای امنیت ملل متحد مطرح کرد، این پاسخ را نادیده گرفت.

خودنمایی سیاسی یکی از وزیران ارشد دولت در این مورد نیز تأثیر خود را داشت. در ۶ اگست، زمانی که تغییر ساختار جامو و کشمیر در پارلمان تحت بررسی بود، آمیت شاه، وزیر کشور اعلام کرد: «من می‌خواهم این ثبت شود که هر وقت من در پارلمان می‌گویم دولت جامو و کشمیر، هم کشمیر تحت اشغال پاکستان و هم اقصای چین جزء آن هستند.» سوپرمانیام جایشانکار، وزیر امور خارجه در یک کنفرانس مطبوعاتی در سپتامبر گذشته در مورد داشتن «قدرت فزینی در اقصای چین در آینده» سخن گفت.

سال نخست دومین دولت موودی نیز شاهد گام‌های سریع برای ادغام هند در ستراتیژی هند-پاسیفیک ایالات متحده بود، که یک نقشه برای مقابله با چین محسوب می‌شود. در سپتامبر سال گذشته، اتحاد چهارجانبه در حال شکل‌گیری بین

ایالات متحده، هند، جاپان و استرالیا با ملاقات وزیران امور خارجه چهار کشور در نیویورک در حاشیه اجلاس سالانه مجمع عمومی ملل متحد، به سطح وزیران ارتقاء یافت.

در جریان همه‌گیری کنونی، هند در تلاش‌های دیپلماتیک برای منزوی کردن چین در مجمع جهانی بهداشت با ایالات متحده همراه شده بود. یک وزیر دولت مرکزی اتهام ایالات متحده را مبنی بر این‌که ویروس کرونا در یک آزمایشگاه در چین تولید شد، تکرار کرد.

به نظر می‌رسد همه این‌ها به وضعیت بن‌بستی که در لداخ پیش آمد، کمک کرده اند. طرف چینی اکنون به ساختن راه به [فرودگاه] دولت بگ اولدی و شاخه‌های شمالی آن‌که بخشی از توسعه مشروع زیرساخت هند در مرزهایش بود- طور دیگری نگاه می‌کند.

دولت باید از خود بپرسد چرا مشکلات آن با کشورهای همسایه افزایش می‌یابند. جدا از اختلافات ارضی حل‌نشده با چین و پاکستان، نپال اکنون اختلاف بر سر منطقه کالاپانی را مطرح کرده است. بنگله دیش، همسایه دوست دیگر، از لفاظی‌های رسمی مستمر علیه نفوذی‌های بنگله دیشی و طرح «اصلاحیه قانون شهروندی» برای اخراج این «موریانه‌ها» به بنگله دیش، ناخشنود است. رد همه این‌ها به مثابه بخشی از نقشه چین، خودفریبی است. در واقع، جهان‌بینی هندوگرای ناسیونالیستی افراطی «حزب بهاراتیا جاناتا- راشتریه سویم سیوک سن» (CAA-NRC) بر روابط ما با کشورهای جنوب آسیا تأثیرات می‌گذارد.

هند نه فقط برای پایان دادن به درگیری کنونی، بلکه برای ترسیم مسیر حل موضوعات معوقه با چین باید راهی پیدا کند. این تنها از طریق مداخله سیاسی و دیپلماتیک در سطوح بالا می‌تواند انجام شود. این به بازنگری در رویکرد استراتژیک ما نسبت به چین نیاز دارد. ام. ک. ناراین، مشاور امنیت ملی پیشین و یک کارشناس امنیتی مجرب به تازگی در مقاله‌ای در یک روزنامه ملی هند گفت: اگر کشور می‌خواهد به همین نحو منافع خود را تأمین کند هند باید یک موضع عدم تعهد نسبت به درگیری ایالات متحده-چین اتخاذ نماید. خلاف چیزی که گروه فزاینده کارشناسان استراتژیک و لابی‌های هوادار غرب می‌طلبند، این یک توصیه بصیرانه است. دولت موودی، که در سرایشب استراتژی هند-پاسیفیک و مشارکت نظامی و استراتژیک رو به رشد با امریکا قرار دارد، باید این را در نظر بگیرد که آیا ائتلاف به ضد چین به منافع ما خدمت خواهد کرد.

هند باید از انعطاف‌پذیری لازم در رفتار با چین از یک موضع برابر و مستقل، برخوردار باشد. برای این کار نباید از منافع اصلی خود دست برداریم. این فقط به یک رهبری سیاسی نیاز دارد، که واقعیات را بپذیرد و در جهت حراست از منافع حیاتی و استقلال کشور تلاش کند.

(۲۴ جون ۲۰۲۰)

https://www.peoplesdemocracy.in/2020/0628_pd/india-china-conflict

تارنگاشت عدالت

۲۸ جون ۲۰۲۰